

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Kfv.VII.45.024/2021/6.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Katalin

a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Magyarfalvi Katalin

bíró

Dr. Stumpf-Rádai Ágota

bíró

A felperes: felperes neve

(felperes címe)

A felperes képviselője: dr. Jakab János ügyvéd

(címe)

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala

(alperes címe)

Az alperes képviselője: dr. László Mária kamarai jogtanácsos

A per tárgya: özvegyi nyugdíjjal kapcsolatos közigazgatási per

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:

Budapest Környéki Törvényszék 20.K.703.180/2020/17.

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 20.K.703.180/2020/17. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

Tényállás

[1] A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás szerint a felperes 2007. augusztus 1-jétől magyar öregségi nyugdíjban részesült, magyar állampolgárként, tartózkodási címe Leányfalun volt. A felperes elhunyt férje, ... ukrán állampolgár volt, utolsó lakóhelye ...1 szám alatt volt, öregségi nyugellátásban haláláig csak Ukrajnában részesült, Magyarországon nem. A felperes a 2016. december 12-én elhunyt házastársa után özvegyi nyugdíj megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő, amelyben akként nyilatkozott, hogy a halál időpontjáig házastársával együtt élt.

[2] Leányfalu Nagyközség Önkormányzat Polgármesteri Hivatal Jegyzője hatósági bizonyítványban igazolta, hogy a felperes bejelentett lakóhelye 2006. szeptember 5. napjától felperes címe szám, amely címen 2009. január 14-től rendelkezett néhai ... bejelentett lakóhellyel.

[3] A Budapest Főváros Kormányhivatala VIII. Kerületi Hivatala a 2019. február 22. napján kelt határozatát, amelyben a felperes özvegyi nyugdíj megállapítása iránti kérelmét elutasította, az alperes, mint másodfokú hatóság a 2019. szeptember 12. napján kelt határozatával helybenhagyta a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 45. § (1) bekezdése és 49. §-a alapján. Megállapította, hogy a felperes a jogszerző ... halálát megelőző több mint egy éven át Magyarországon letelepedett, magyar nyugellátásban részesült, ugyanakkor házastársa Ukrajnában telepedett le, ott részesült nyugellátásban, haláláig nem jelentette be az ukrán hatóságok felé, hogy áttelepült volna Magyarországra, az ukrán nyugdíjáról nem mondott le, Magyarországon öregségi nyugellátás iránti kérelmet nem terjesztett elő. Mindezek arra engednek következtetni, hogy a jogszerző halálát megelőző több mint egy éven át a jogszerző és a felperes nem minősült együtt élő házastársnak annak ellenére, hogy az elhunyt állandó tartózkodási kártyával rendelkezett Magyarországon, amely letelepedésre nem jogosította. A másodfokú hatóság a Tny. rendelkezéseit a Magyar Népköztársaság és a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége között a szociális ellátás területén való együttműködés tárgyában Budapesten, az 1962. december 20-án kötött egyezmény kihirdetéséről szóló 1963. évi 16. törvényerejű rendelet (a továbbiakban: Egyezmény) 9. cikk (1) bekezdése, valamint az Egyezmény végrehajtásáról szóló 7/1964. (VIII. 30.) MüM. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 1. §-a alapján alkalmazta. Álláspontja szerint az özvegyi nyugdíj megállapítására abban az esetben van lehetőség a Tny. 45. § (1) bekezdése és 49. § (1) bekezdése alkalmazásában, ha a jogosultsághoz szükséges összes feltétel teljesül, azaz a jogszerző Magyarországon letelepedett, életvitelszerűen itt tartózkodik. A jogosultnak az a lakóhelye tekinthető állandó lakóhelynek, ahol életvitelszerűen tartózkodik, amelyhez a legszorosabb családi, gazdasági kapcsolat fűzi, illetve létérdeke köti. Az okirati bizonyítékok és a tanúvallomások alapján az volt megállapítható, hogy a felperes és a jogszerző lakcíme, létérdekük központja, az az állam, amelyhez legszorosabb családi kapcsolatuk fűződött eltérő volt. Az okiratokkal alátámasztott tényállás bizonyítja, hogy a jogszerző halálát megelőző több mint egy éven át a jogszerző és a fellebbező nem minősült együtt élő házastársnak, ami a határozatban ismertetett jogszabályi rendelkezések alapján az özvegyi nyugdíjra való jogosultságot kizárja.

[4] A harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 32. § (1) bekezdése és (3) bekezdése, valamint (35) bekezdése és (38) bekezdése együttes értelmezéséből az állapítható meg, hogy a huzamosabb ideig Magyarországon tartózkodó külföldi állampolgárok részére „Állandó tartózkodási kártya” vagy „Tartózkodási engedély” kerülhet kiállításra. Az okmányok kérvényezésével egyidejűleg kerül bejelentésre a magyarországi lakcím is, tehát bármely okmányfajttával rendelkező külföldi jogosult magyarországi lakcímet létesíteni. Az „Állandó tartózkodási kártya” letelepedésre nem jogosít.

A kereseti kérelem és védírat

[5] A felperes keresetében kérte az alperes határozatának megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését, mert álláspontja szerint a becsatolt okiratok és a tanúvallomások alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes az elhunytal Magyarországon folyamatosan együtt élt.

[6] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte a határozataiban foglalt jogi és ténybeli indokai fenntartásával. Kiemelte, hogy a hatósági bizonyítvány, az Állandó

tartózkodási kártya, valamint a magyarországi kórházi gyógykezeléseket igazoló orvosi dokumentumok nem tanúsítják az elhunyt magyarországi életvitelszerű tartózkodását.

Az elsőfokú ítélet

[7] Az elsőfokú bíróság az alperes 2019. szeptember 12. napján kelt másodfokú határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte a Tny. 45. § (1) bekezdése és 49. § (1) bekezdése alkalmazásával. Megállapította, hogy a becsatolt okiratok önmagukban nem, de a tanúvallomásokkal együtt értékelve igazolják a felperes állítását, amely szerint házastársa haláláig, folyamatosan életvitelszerűen együtt éltek Magyarországon; kizárólag az elhunyt halálát megelőzően tértek haza Ukrajnába. A bíróság a megismételt eljárásra előírta az alperes számára, hogy a felperes és néhai házastársa, annak haláláig tartó folyamatos együttélésére figyelemmel bírálja el a felperes özvegyi nyugdíj iránti kérelmét.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[8] Az alperes a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását kérte. Érvelése szerint a felperes jogosultságának elbírálása során azt kellett vizsgálni, hogy az igénylő és a jogszerző, a jogszerző halálát megelőző több mint egy éve különélő házastársnak minősült-e. E körben a hatóságok egyezően állapították meg, hogy a felperes és az elhunyt lakcíme, létérdeke központja, vagyis azaz az állam, amelyhez a személyt a legszorosabb kötelék fűzte, eltérő volt. Az okiratok is azt bizonyítják, hogy a házastárs halálát megelőző több mint egy éven át a felperessel nem minősült együtt élő házastársnak, amely kizárja az özvegyi nyugdíjra való jogosultságot. Az elhunyt házastárs letelepedésére az Állandó tartózkodási kártya és a hatósági bizonyítvány ellenére nem merült fel adat, tekintettel néhai ... ukrán állampolgárságára. Az elhunyt házastárs letelepedése a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harm. tv.) 32. §-a alapján sem volt megállapítható. Mindezek miatt a jogerős ítélet sérti az Egyezmény 9. cikk (1) és (2) bekezdését, a Vhr. 1. §-át, 6. § (1) bekezdését, a Harm. tv. 32. § (1) bekezdését, a Tny. 46. § (1) bekezdését és 49. § (1) bekezdését.

[9] Az alperes érvelése szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen és téves jogértelmezés következtében állapította meg a tényállást, mivel a néhai férjnek Magyarország területén az Egyezmény rendelkezéseit tekintve állandó lakóhelye sohasem volt. A Vhr. 1. §-a alapján ugyanis állandó lakóhelynek az a hely tekintendő, ahol az Egyezmény hatálya alá tartozó személy végleges szándékkal és az illetékes hatóságok hozzájárulásával letelepedett. Az elhunyt esetében letelepedés és ennek hiányában lakóhely sem létesült. A végleges szándékkal nem összeegyeztethető a régóta, folyamatos és végig fennálló külföldi illetékességű nyugellátás, amely a személy egzisztenciájának alapjául szolgál és a személy életében soha nem fogalmazódott meg a változtatás igénye, vagyis az, hogy ukrán helyett magyar ellátást kapjon. Az a körülmény, hogy az elhunyt házastárs nem kérte az ukrán ellátás megszüntetését és nem kérte a magyar nyugdíj megállapítását, a perbeli adatokkal együtt alátámasztja, hogy az átköltözés, az áttelepülés nem történt meg. A becsatolt okmányok csak a lakcím igazolására alkalmasak, a letelepedés megállapítására nem, tekintettel arra, hogy a

letelepedést engedélyező illetékes hatósági hozzájárulás is hiányzik. A Vhr. 6. § (1) bekezdés értelmében az illetékes magyar nyugdíjmegállapító szerv abban az esetben köteles ellátást megállapítani, ha a jogszerzőnek, illetőleg a nyugellátásra jogosult személynek állandó lakóhelye Magyarországon van és igénye a magyar jogszabályok szerint megnyílt. A „jogszerző” elhunyt házastársnak, azaz néhai ...nak nem volt Magyarországon állandó lakóhelye, tényleges lakóhely hiányában pedig az ellátás nem állapítható meg.

[10] A Harm. tv. 32. § (1) bekezdésébe ütközően olyan okmányok alapján látta megvalósulni a bíróság a néhai házastárs letelepedését, amelyek a jogszabályhely felsorolásában nem szerepelnek. E körben hivatkozott a Kúria Mfv.III.10.260/2019/5. számú határozatára, amelyben foglaltak szerint az életvitelszerű Magyarországon tartózkodás önmagában nem jelenti azt, hogy az itt tartózkodó személy végleges szándékkal letelepedett volna az országban.

[11] Az alperes kifogásolta, hogy az első fokon eljáró bíróság a Tny. 46. § (1) bekezdése szerinti jogosultsági feltételekkel nem foglalkozott annak ellenére, hogy az elhunyt jogszerzése alapvető kérdésnek tekintendő. A felperes néhai házastársa jogán nem szerezhethet jogosultságot özvegyi nyugdíjra, mert az elhunyt nem öregségi nyugdíjasként halt meg és szolgálati időt egyáltalán nem szerzett. E körben hivatkozott a társadalombiztosítás ellátásaira és a magán nyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: régi Tbj.) 4. § f) pontja rendelkezésére. Előadta, hogy az elhunyt számára az Egyezmény alkalmazásával nyugellátás nem került megállapításra és a szolgálati idő szerzése, mint feltétel sem teljesült. Özvegyi jogot az elhunyt jogszerzőtől lehet származtatni. Azzal, hogy az elhunyt házastárs nem vált jogszerzővé, a jogszabály által kialakított láncolat megszakadt és a felperesre már nem származhat át a jogszerzőtől eredő özvegyi nyugdíj iránti jogosultság, azaz a felperes nem alapíthat jogot arra, amire az elhunyt férj sem szerzett jogosultságot.

[12] A jogerős ítélet a Tny. 49. § (1) bekezdését is sérti, mert az elhunyt és a felperes együttélése fogalmilag kizárt volt, tekintettel a területi elv alapján folyósított ukrán és magyar nyugellátásra, amely mindkét szerződő félnek az országában megvalósuló, az állampolgár részéről megnyilvánuló ott lakását feltételezi. Mindezek miatt nem releváns a jogkérdés eldöntése szempontjából a felperes és a tanúk által előadott, a magyarországi életvitelszerű együttélésre vonatkozó előadás. Az orvosi dokumentumok nem bizonyítják az életvitelszerűséget, éppen ellenkezőleg, arra alkalmasak, hogy cáfolják a letelepedés tényét, mivel letelepedés és nyugdíjas esetében alanyi jogon jár az egészségügyi ellátás, ezzel szemben az elhunynál a kórházi kezelések után minden esetben fizetés történt.

[13] Ezen túlmenően hivatkozott az alperes arra, hogy a jogerős ítélet Magyarország Alaptörvényének 28. cikkében felsorolt céloknak nem felel meg. E körben előadta, hogy az Egyezmény megkötésének idején a szocialista országok közötti széles körű és sokoldalú együttműködés kifejlődése vonta maga után, hogy az állampolgáraik munkavállalás, házasságkötés, családegyesítés és egyéb okok miatt egyre nagyobb számban települjenek át végleges jelleggel, egyik államból a másik területére és a szerződő felek szándéka az volt, hogy megszerzett jogait azon állam területén is elismerjék, ahová állandó lakóhelyüket áthelyezték. A perbeli esetben nem áll fenn munkavállalás, házasságkötés, családegyesítés pedig hangsúlyozottan nem; a házastársak egymástól történő eltávolodásra utal az eltérő államtól származó öregségi nyugellátás, amelynek feltétele minden esetben a helyben lakás.

[14] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Előadta, hogy az alperes a felperes kérelmének elutasításaként egyetlen indokot adott elő, mégpedig azt, hogy a felperes a Tny. 45. § (1) bekezdése és 49. §-a alapján, mivel néhai ...nal nem élt együtt, nem jogosult az özvegyi nyugdíjra. Az elsőfokú bíróságnak csak ezen körben kellett a döntést felülvizsgálnia. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében új tényállást és új

jogszabályi hivatkozást terjesztett elő, amikor arra hivatkozott, hogy a felperes akkor sem lenne jogosult özvegyi nyugdíjra, ha néhai férjével együtt élt volna, mivel ...nak nem volt magyarországi tartózkodási helye. Az alperes saját korábbi határozatát kívánja felülvizsgáltatni, új jogszabályi és ténybeli hivatkozások alapján, amely a közigazgatási perben nem lehetséges, így az elsőfokú bíróság azokat nem is vizsgálhatta.

[15] Az első fokon eljáró bíróság a tényállást pontosan állapította meg, abból okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperest az özvegyi nyugdíj megilleti. Nem kellett azon tényt vizsgálnia, hogy a felperes állandóan letelepedett-e Magyarország területén, hiszen ezt a körülményt a közigazgatási hatóság sem vizsgálta. Az alperes állításával szemben a felperes és a (néhai) házastársának együttélését a tanúk és a kórházi kezelések dokumentumai is igazolták. Nem kizárt, hogy a házastársak két ország területén is fenntartsanak egy-egy lakást és az sem, hogy azokban hosszabb-rövidebb ideig felváltva tartózkodjanak.

[16] A felperes csatolta a Budapest Főváros Kormányhivatala 2021. október 1. napján kelt határozatát, amelyben a jogerős ítélet alapján eljárva a hatóság az igénylő (jelen per felperese) részére a korábbi határozata egyidejű visszavonásával havi 62.235 forint összegű ideiglenes özvegyi nyugdíjat állapított meg 2016. december 12. napjától 2017. december 11. napjáig terjedő időtartamra.

A Kúria döntése és jogi indokai

[17] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott az alábbiak szerint.

[18] A Kúria a jogerős ítéletet kizárólag a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül [Kp. 115. § (2) bekezdés alapján alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdés].

[19] A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 117. § (3) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben nem lehet hivatkozni új jogalapra és olyan új tényre, körülményre, amely nem volt a megelőző bírósági eljárás tárgya. Mindebből következik, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértéshez kötve van, az egyes hivatalból vizsgálandó körülményeken kívül teljes körű jogszerűségi felülvizsgálatot nem végezhet. A felülvizsgálati eljárásban a Kúriának arról kell állást foglalnia, hogy a jogerős ítélet sérti-e a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályi rendelkezést, avagy sem. Erre figyelemmel a felülvizsgálati kérelemben új jogalapra, újabb jogszabálysértésre hivatkozni nem lehet. A jogerős ítélet csak a per tárgyát érintő körben vizsgálható felül, nem vehető figyelembe a fél által korábban nem hivatkozott olyan jogszabálysértés vagy jogsérelem, amely a megelőző eljárásnak nem volt a tárgya, amelyről az eljáró bíróság – kereset hiányában – nem dönthetett.

[20] Az alperes a felülvizsgálni kért határozataiban az Egyezmény 9. cikk (1) bekezdése és a Vhr. 1. §-ára azzal összefüggésben hivatkozott, hogy a felperes özvegyi nyugdíj iránti kérelme elbírálására a Tny. rendelkezéseit kell alkalmazni. A Tny. rendelkezései közül a 45. § (1) bekezdésére és a 49. §-ára alapította határozatait. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság is csak azt vizsgálta, hogy az alperes a határozataiban hivatkozott Tny. rendelkezések alkalmazásával jogszerűen utasította-e el a felperes özvegyi nyugdíj iránti igényét.

[21] Az alperes sem a határozataiban, sem a védiratában, de az elsőfokú eljárás során sem hivatkozott az Egyezmény 9. cikk (2) bekezdésére, a Vhr. 6. § (1) bekezdésére és a Tny. 46. § (1) bekezdésére, ezért a fentebb kifejtettek alapján a Kúria sem vizsgálhatta, hogy a jogerős ítélet sérti-e ezeket a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályi rendelkezéseket.

Ugyanígy az alperes sem a határozataiban, sem a védiratában, sem az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott arra sem, hogy néhai ...t nem lehet jogszerzőnek tekinteni, mert részére Magyarországon sem nyugellátás, sem szolgálati idő nem került megállapításra. Ezzel szemben néhai ...ról, mint jogszerzőről beszélt, például a másodfokú határozat 3. oldal vastagon szedett bekezdéseiben és a védirat 3. oldal 11. bekezdésében. Alperesi hivatkozás, érvelés hiányában a Kúria azt nem vizsgálhatta, hogy néhai ... jogszerzőnek minősül-e, tekintettel arra, hogy ezzel a kérdéssel – alperesi előadás hiányában - az elsőfokú bíróság sem foglalkozott, így arra ítéletét sem alapíthatta.

[22] Az alperes az Egyezmény „állandó lakóhely” fogalma alapján vitatta, hogy felperes és férje együtt éltek volna. Az Egyezmény alkalmazásában állandó lakóhely alatt azt a helyet kell érteni, ahol az egyezmény hatálya alá tartozó személy végleges szándékkal és az illetékes hatóságok hozzájárulásával letelepedett (Vhr.1.§). Az Egyezmény 9. cikk (1) bekezdése értelmében a felperes a hozzátartozói nyugellátás jogosultja és az Egyezmény, illetve a Vhr. tőle, mint jogosulttól követeli meg a magyarországi állandó lakóhelyet. Az Egyezmény nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely szerint az elhunyt jogszerzőnek is Magyarországon állandó lakóhellyel rendelkező személynek kell lennie.

[23] A perben nem volt vitatott, hogy a felperes 2006. szeptember 5-től lakóhelyet létesített Leányfalun, magyar állampolgár, 2007. augusztus 1-jétől az Egyezmény alapján Magyarországon állapítottak meg a részére öregségi nyugdíjat. Helytállóan állapította meg az alperes, hogy a felperes özvegyi nyugdíja elbírálásához a Tny. rendelkezései az irányadóak. Ennek megfelelően özvegyi nyugdíjat a házastárs (...) kaphat [Tny. 45. § (1) bekezdés]. Az elvált, továbbá a házastársától egy évnél hosszabb ideje különélő személynek ideiglenes özvegyi nyugdíj csak akkor jár, ha házastársától annak haláláig tartásdíjban részesült, vagy részére a bíróság tartásdíjat állapított meg [Tny. 49. § (1) bekezdés]. Ennek megítélésére azonban nem az Egyezmény „állandó lakóhely” fogalma az irányadó, hanem a magyar szabályozás és bírósági gyakorlat. Helytállóan rögzítette azt is az alperes másodfokú határozatában, hogy a felperes özvegyi nyugdíjra való jogosultságának elbírálása során azt kellett vizsgálni, hogy a felperes és néhai házastársa ez utóbbi halálát megelőző több mint egy éve különélő házastársnak minősült-e.

[24] A következőket bírói gyakorlat szerint bíróságnak vizsgálnia kell a házassági életközösség elemeinek fennállását (BH 2003.323., BH 2005.232., BH 2011.105.), kiemelten azt, hogy a felperes a jogszerző halálát megelőző egy évben a jogszerzőtől külön élő személynek minősült-e. A felperesnek kell bizonyítania, hogy közte és a jogszerző között az életközösség érzelmi és gazdasági vonatkozásban a jogszerző halála előtt legalább egy évig fennállt. A házassági életközösség – a következőket ítélezési gyakorlat szerint – lélektani, erkölcsi és vagyoni összetevőkből áll, amelynek rendszerinti tartalmi elemei a közös háztartás, az együttlakás, a közös gazdálkodás és a bensőséges személyes viszony, a házastársak között érzelmi, lelki közösség, stb. (Pfv.II.20.847/1981.; Pfv.II.21.627/2017/7.). A közös lakás a felek együttlakását, életvitelszerű közös életét jelenti, a közös gazdálkodás a házastársak által együttesen kitűzött célok érdekében való közös vagyoni együttműködés, a bensőséges személyes viszony elemeire viszont általában csak következtetni lehet (BH1988.358.). Az ítélezési gyakorlat a házassági életközösség fennállásának, vagy megszűnésének meghatározásakor a fenti elemek meglétét vagy hiányát mindig az adott konkrét esetre vonatkozóan értékeli (Mfv.III.10.251/2013/4., Mfv.III.10.211/2014/9., Mfv.III.10.277/2016/4., Mfv. 10.534/2017/8., Mfv. 10.234/2019/4.).

[25] Az elsőfokú bíróság arra, hogy a felperes és a néhai házastársa, annak halálát megelőző több mint egy éve nem éltek külön a két tanú vallomásából, a hatósági bizonyítványból, amely szerint az elhunyt férj lakcíme a felperesével egyező volt, az elhunyt nevére szóló Állandó tartózkodási kártyából, és az elhunyt férj magyarországi kórházi

kezeléseiről kiállított számlákból következett. A bizonyítékok értékelése körében helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a becsatolt dokumentumok önmagukban nem, de a tanúvallomásokkal együtt alkalmasak az együttélés tényének, azaz annak igazolására, hogy nem éltek a házastárs halálát megelőzően több mint egy éve külön. E körben kiemeli a Kúria, hogy az életközösség fennállását, a tartalmi elemek meglétét – a következetes bírói gyakorlatnak megfelelően – mindig a konkrét körülmények alapján, egyedileg, a felek életviszonyai összefüggésében kell vizsgálni, az életközösség megállapítását az egyes tartalmi elemek hiánya nem zárja ki. Az özvegyi nyugdíj iránti perben önmagában az a körülmény, hogy elsődlegesen a felek a mindennapokban nem élnek folyamatosan együtt, nem jelenti azt, hogy különélő házastársaknak minősülnek. Az alperes a bizonyítékok téves, okszerűtlen vagy iratellenes értékelését, a Kp. 78. § (2) bekezdésének bíróság általi megsértését nem állította, ezért a Kúria a bizonyítékok mérlegelését nem vizsgálhatta felül. Az a tény, hogy néhai ... Magyarországon nem igényelt öregségi nyugdíjat, nem vette fel a magyar állampolgárságot, hogy térítésköteles egészségügyi ellátásban részesült, állandó lakóhelyeül Magyarországot nem jelölte meg önmagában, a rendelkezésre álló egyéb okirati bizonyítékokkal és tanúvallomásokkal szemben annak megállapítására, hogy a felperes és néhai házastársa, annak halálát megelőző több mint 1 évig külön éltek volna, nem alkalmas.

[26] A fentebb kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet – a Kp. 121. § (2) bekezdés alkalmazásával - hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[27] *Az Egyezmény 9. cikk (1) bekezdése értelmében a felperes a hozzátartozói nyugellátás jogosultja és az Egyezmény, illetve a Vhr. tőle, mint jogosulttól követeli meg a magyarországi állandó lakóhelyet. Az Egyezmény nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely szerint az elhunyt jogszerzőnek is Magyarországon állandó lakóhellyel rendelkező személynek kell lennie.*

Záró rész

[28] A Kúria a pernyertes felperes oldalán felmerült felülvizsgálati eljárási költség viseléséről a Kp. 35.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83.§ (1) bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján rendelkezett.

[29] A felülvizsgálati eljárás a Tny. 81. § (1) bekezdése alapján tárgyi költségmentes, ezért arról a Kúriának rendelkeznie nem kellett.

[30] A Kúria ítélete ellen a további jogorvoslat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

[31] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el [Kp. 115. § (2) bekezdése, Kp. 107. § (1) bekezdése].

Budapest, 2022. január 5.

Dr. Farkas Katalin s. k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s. k. bíró,
Dr. Stumpf-Rádai Ágota s. k. bíró